

Adrian FIRICĂ

Când o să mă fac mare, am să scriu o carte

– note de lectură alternativă –

Citesc o carte* cu o copertă** splendidă: o fereastră "termopan" (întredeschisă în ea însăși) e montată pe un zid de cărămidă aparentă (în spatele ferestrei e tot zid). Ce mișto, m-am prins, asta e "Codul Zambaccian"***, asta e!

Cartea e "practicabilă", adică-i poți accesa conținutul. În loc de prefață, de la pagina a șaptea, până la pagina a noua inclusiv, autorul, nimeni altul decât Adrian Năstase, ne spune pe un ton și cu o impertinență indescriptibile că are la-ndemână o grilă specială pentru a ne orienta printr-un șir nesfârșit de fapte confuze. Vezi Doamne, ne dă codul gratis, pentru a ajunge la-nțeleșul confuzelor fapte.

Conștient că și-a propus un lucru greu de făcut, afirmând că nu va invoca nici o clipă obiectivitatea, autorul cărții ține din capul locului să-și asigure cititorii că de la un capăt la altul al textului rămâne cinstit cu el însuși. Aha, cititorilor... treaba voastră!, indiferent de subiectivitatea fiecăruia, să nu care cumva să nu fiți voi de acord cu autorul și cu punctul său de vedere, câtă vreme "totul e de gata".

După înlocuitorul asta de prefață, volumul își urmează cursul cu o serie de articole (editoriale), de-a dreptul constituționale, publicate de Năstase-n *Jurnalul Național*, în perioada 20 ianuarie 2005 - 7 iunie 2006.

Folosindu-mi toată impertinența de care sunt în stare, am să-ncerc să vă dau sumarul acestei cărți pe tavă – cartea, din spirit de economie probabil, nu are sumar! Cu totul sunt 71 de articole. Între primul, intitulat: "Independență sau intimidarea Justiției?" și ultimul articol, intitulat: "Scurt tratat de luptă cu corupția" se consumă o lume codificată, desigur.

În primul articol autorul suge pilula amară a speranței magistraților induși în eroare de fumigenele aruncate în curtea lor pe 20 ianuarie 2005. Urmează un "Scurt tratat de DaDai-zare sau pe cine schimbăm săptămâna asta". E un "postelectoral" plin de nostalgie cu privire la modelul european al alternanței la guvernare. Articolul e isprăvit pe 27 ianuarie 2005, dar e proaspăt încă în mintea mea, în acelea ale cititorilor Jurnalului Național și-n ale pesede-ilor.

M-au podidit lacrimile, abia descifrez titlul celui de-al treilea articol: "Rescrierea trecutului". La capitolul rescrierii sunt citați: ambasadorul

SUA, Jack Dyer Crouch, Banca Mondială, Marea Neagră, Turgut Ozal, Ministrul nostru de externe Adrian Năstase, Președinții Constantin Iliescu și Băsescu, Orwell și Semnificația Politică sau Ideologică, precum și un Cerc mai larg din care făcea parte o Persoană Importantă (VIP, cum îndeobște se spune), precum și alte Elemente, Sondajele și Viitorul Liniar.

Trecând cu bine de 3 februarie 2005, ne putem ocupa de "Federația Română de Șotron". Aici lucrurile nu stau bine. Federația asta este o alianță de conjunctură, prin urmare nu poate governa coerent.

Autorul are dreptate, pentru că și-o acordă singur, admirând cu tărie că a reușit să afle ce se ascunde înlăuntrul lozincii D. A..

Astfel a mai trecut o săptămână – suntem în 10 februarie 2005.

**

După ce am terminat de citit cartea domnului Năstase, m-a apucat o neliniște. Parcă dăduse strechea-n mine. Ceva-mi spunea, și mândemna!, ca musai să sparg "Codul Termopan", altminteri viața mea n-ar avea rost.

Zis și făcut. M-am dus la adresa cunoscută din Zambaccian. Noaptea.

În afara codului de la poartă, nu prea aveam pe ce pune mâna. M-am întors acasă cu coada-ntr-o picior și m-am îmbătat de ciudă, dar am reușit să mă repun pe picioare dis de dimineață și m-am reînființat tot la adresa răs-răscunoscută, ca să-i smulg un interviu autorului cărții.

Nici el nu dormise – m-a primit cu amabilitatea sa public cunoscută, care, de data asta, m-a scos, pe loc, și mai tare din fire.

- Domnule, îmi violați proprietatea și intimitatea, doamna Dana e cu nervii... la Parchet, vă rog, nu insistați!

- Domnule, mă scuzați, dar doamna nu este genul meu, mie-mi priește feminitatea fragedă, nu aia lemnoasă!

După schimbul asta de replici domnul a trecut la subiectul subiectivității domniei sale, așa cum se află acesta imprimat începând de la pagina 24, adică de acolo de unde începe să vorbească despre "Primul persan al țării", amintind că a recitat a treizecea scrisoare a lui Montesquieu.

Remarca de căpătâi, făcută-n pragul casei, a fost că schimbarea are un efect tragic, în cazul lui Băsescu fiind vorba de o popularitate "deturnată". Altfel spus, personajul ne face cu ochiul, deși are ochii închiși – din câte știu eu, Băsescu s-a operat la ochi, înainte de a se opera de ... de ochi la Viena, cam de pe vremea când

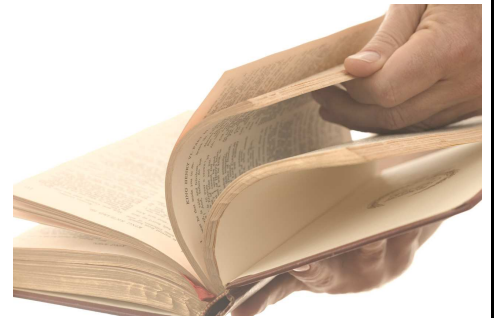
era secretar de stat al transporturilor de tot felul. Asta s-a întâmplat în dimineața zilei de 17 februarie 2005 – discuția, vreau să spun!

Fiindcă era frig afară, m-a invitat, domnul, în casă și mi-a prezentat o "Culegere de texte privind relațiile româno-ruse" pe fondul arivismului politicii față de interesul național. Mi-am amintit, ca prin ceață, de anii când Adrian era ministru de externe și mi-a devenit, brusc, drag auzindu-l spunând că în 2001 era prea mic pentru a anunța că renunță să mai ceară tezaurul și că la fel de netrebnic e și Geoană pentru că a renunțat să condamne un act telepatric și am rupt foaia din cartea mea în care am scris că nu mi sunt la inimă modalitățile prin care domnul Năstase slujește interesul național cu/din funcția pe care o avea prin țară și prea-pesto hotare.

Discuția s-a prelungit până pe 22 februarie 2005 când, brusc, m-a invitat să beau împreună cu domnia sa un ceai, spunându-mi: trebuie "*Să supraviețuiți bine!*". Am simțit că vine primăvara, că apar verdețurile care vor zâmbi la soare și că fructele de grădină vor fi iară pline de vitamine. Domnia sa mi-a curmat firul poetic al gândurilor, spunându-mi "budistic zen de tot" că "Să trăiți bine!" nu înseamnă, de fapt, nimic, fiind vorba doar de o cutie frumoasă și goală care zace în fiecare din noi, că e ceva ca un corolar penibil, altminteri numai o strategie a fugii de răspundere.

Recunosc, cu toată umilița, că nu am perceput miezul jocului de cuvinte și miza pusă în joc în titlul articolului: "Să supraviețuiți bine!", lăsându-mă sedus de alunecoasa expresie: "Să trăiți bine!", pe care jucătorul-adversar al meu ba o băga, ba o scotea din mânecă, după cum îi cădeau lui cărțile-n mână. Pe 2 martie 2005 m-am declarat învins, însă gazda mea m-a ademenit cu "*O stenogramă din infern (1)*", numerotată 33, 34, 35 până la 10 martie 2005, apoi cu "*O stenogramă din infern (2)*", care s-a întins până la pagina 38, cu azimutul temporal fixat la 17 martie 2005.

În prima stenogramă, Machiavelli ne convinge că nu noi hotărâm întotdeauna mergem, iar după ce ne spune că nu-i pe gustul său votul universal, ne arată cu brațul ridicat cam care-i drumul ce trebuie a fi urmat de coloana noastră infinită... a tro-glodiților. Montesquieu, palid preopinent, freacă menta plăcerilor polemicii, ba că: n-ar fi suficiente argumente; că trebuie să ai iscusința atacului și a apărării; că există o soluție a omului providențial; că votul nu e o negustorie, ci susține un plan; că nu cuvântul rezolvă totul;

că direcția indicată de brațul ridicat ține de acuitatea vederii ridicătorului de braț; că ... cioace!

Gazda mi-a dat o pauză și m-a pus să stau, "la umbra umbrelor" și să revăd dacă am probleme politice, sau dacă nu cumva sunt doar un "caz teoretic".

Ce-ar fi, totuși, să mă opresc aici, lăsându-vă să descoperiți singuri imaginea copleșitor de tristă a unui personaj, mai curând clown, care a îmbrăcat din greșeală un costum și poartă cravată, dar care continuă să facă semne, de pe faleza Mării Negre, înspre integrarea unei flote inexistente – asta în timp ce un purtător adevărat de costum, de costum care-i vine ca turnat, a pierdut orice speranță de a se așeza pentru cinci ani în fotoliul de la Cotroceni.

Să descoperiți că în istoria și în politica recentă a României există un singur moment cheie, anul 1996, anul celei mai strâmbe cotituri. Să aflați despre cleptomanie că este o încălcare a Constituției, că după 16 ani de la Revoluția din Decembrie '89 trebuie "să citești și să arzi", că Europa ne este potrivnică și că Parchetul organizează și oferă spectacole, iar societatea civilă este un desant euforic.

Cartea abundă de astfel de expresii completamente literare, de imagini și metafore de-a dreptul poetice, unele mirifice, încât nu vă pot priva de bucuria și deliciul lecturii individuale.

În fine, nu vă părăsesc până nu vă spun care-i codul, ca să nu alergați după mine strigând obsesiv: dă-ne codul, dă-ne codul!

Așa deci:

1. transmite învinuirile ca și cum ar fi decupate din presă, ocolește calea judiciară, scrie chestiile astea cu ritmicitate săptămânală, timp de un an și jumătate, dând textelor aerul de informații confidențiale;

(continuare în pag. 7)